

— תהלים — זוהר תהלים —

על שלחן המלך, שמשם היה בא מזונו ומאכלו. וזהו על שלחן המלך תמיד הוא אכל. בא רבי חייא ונשקו על ראשו. אמר לו, תינוק אתה, וחקמה עלייך שורה בלבך. בינתים ראו את רבי חזקיה שהיה בא. אמר לו רבי חייא, ודאי בכתבות זו הקדוש ברוך הוא יתחבר עלינו, שהרי דברים חדושי תורה יתחדשו כאן.

נותן לחם לכל בשר כי יעוץ חסדו (קלו,

כה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מ).] השלמה מהשמטות סימן כ"ה] בא ראיה, עשר נטיעות, ערבה ונסוף המים - הלכה למשה מסיני, שאר הדברים של התורה - תורה, וכאן הלכה. מה הטעם? אלא משום שמקום זה שנקרא הר סיני, תורה שבעל פה למדה את משה לקשר קשרי האמונה. אותן עשר נטיעות שנטע הקדוש ברוך הוא, שאחז אותן באותו מקום שנקרא ערב שביעית, ויעשו פרי באותו בית סאה, כדי שיבא מזון לעולם בשביעית הזו, שאין להם מזון אלא מאותה שנה ששית שזורעים בה זרעים. זהו שכתוב (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. מה שזורעים יהיה לאותו מקום שנקרא צדקה שלמה, ואז וקצרו לפי חסד, אז יהיה טוב העליון. ומי הוא לפי חסד? זה אברהם. בא ראיה, למטה שבעה מעשים יש ביניהם. זריעה - כנגד האם העליונה, זהו שכתוב (בראשית מו) הא לם זרע. קצירה - כנגד דרגת אברהם, זהו שכתוב [ו] קצרו לפי חסד. דישה בחרוץ - כנגד דרגת יצחק, שעושה דין ומפריד תבן מאותו בר. דין מפריד ממנו, ועושה דין ברשעי

המח. ואחר כך חוזר לכבוד ומחלק מזון לכל מקורות הגוף. (כיום שהאדם מתעורר בתענית, מתעורר למעלה כאותה דגמא ממש, וכיום של שבע לא כך).

ביום של תענית, אדם מקריב מאכל ומשקה לכבוד העליון, ומה הוא מקריב? חלבו ודמו ורצונו. אותו כבוד נוטל הכל ברצון. כיון שהכל הוא אליו, נוטל ומקריב הכל לפני הלב, שהוא גדול ושולט עליו. כיון שהלב נוטל ומתחזק הרצון, מקריב הכל למח, שהוא שליט עליון על כל הגוף. אחר כך חוזר הכבוד ומחלק חלקים לכל אותם מקורות ואיברים שלמטה. בזמן אחר, כאשר (כל) המח נוטל הכל בתחלה, ואחר כך נותן ללב, והלב נותן לכבוד, והכבוד נותן לכל המקורות והאיברים שלמטה, ואחר כך כשרוצה לחלק מזון לעולם הזה, בראשונה נותן ללב, שהוא המלך שבארץ, ושלחן המלך מתעורר בראשונה מכל שאר בני העולם. אשריו מי שהיה בחשבון של שלחן המלך, שהרי ידוע הוא להיטיב לו באותו טוב שלמעלה. (ומשום כך) וזהו טוב ואמת שעשה דוד לבני ברזלי, שכתוב והיו באכלי שלחנה. ואם תאמר שבשלחן המלך אוכל אדם אחר פרט לו - לא! אלא המלך אוכל בראשונה, ואחר כך כל העם. ואותם שאוכלים עם המלך בשעה שהוא אוכל - אותם שחביבים עליו מכלם, והם נמנים משלחן המלך. ואם תאמר, הרי כתוב (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל - משום שכל מזונו לא עושה חשבון אחר, אלא

וְכֹכְבִים לְמַמְשָׁלוֹת בְּלִילָה בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: י לְמַבְּחָה מִצְרִים בְּכִבּוּרֵיהֶם בִּי
 לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יא וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכֶם בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יב בְּיַד חֲזָקָה וּבְרוּעַ
 גְּמוּיָה בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יג לְגִזְרֵי יָם סוּף לְגִזְרִים בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יד וְהַעֲבִיר
 יִשְׂרָאֵל בְּתוֹבוֹ בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: טו וְנָעַר פְּרַעֲהַ וְחִילוֹ בַיָּם סוּף בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
 טז לְמוֹלִיךְ עִמּוֹ בַּמִּדְבָּר בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יז לְמַבְּחָה מְלָכִים גְּדֹלִים בִּי לְעוֹלָם
 חֲסִדוֹ: יח וַיַּחַרְג מְלָכִים אֲדִירִים בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: יט לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי בִּי
 לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כ וְלַעֲזוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כא וְנָתַן אֲרָצָם לְנַחֲלָה בִּי
 לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כב נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כג שֶׁשֶׁשְׁפָלְנוּ זָכַר לָנוּ
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כד וַיַּפְרְקֵנוּ מִצְרִינֵנוּ בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כה נָתַן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כו הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

————— ❦ ————— זוהר תהלים ————— ❦ —————

עֲנִיּוֹת מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת, וְלִכֵּן מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ
 בְּרִכּוֹת. וְצָרִיךְ אָדָם לְהִרְאוֹת שְׁלֵאֲרֵץ
 הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵשׁ
 נַחַת עִם בְּעֵלָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נֹתֵן
 לָחֶם לְכָל הַזֶּה, וְ"כָל" לְאוֹתוֹ מְקוֹם
 שֶׁנִּקְרָא (בְּרֵאשִׁית ב) בָּשָׂר מִבְּשָׂרִי, וְאֵין לָהּ
 אֹר מִשְׁלָה, אֲלֵא אוֹתָם סְפִיחֵי הַשְּׁשִׁית
 שֶׁנִּזְרְעוּ בָּהּ מִמִּילָא. וְצָרִיךְ אָדָם בְּאוֹתוֹ
 עֲרֵב שְׂבִיעִית לַעֲשׂוֹת מְלֹאכֶת הָאָרֶץ
 בְּאוֹתָן עֲשֵׂר נְטִיעוֹת שֶׁהִשְׁתַּלְּמוּ בָּהּ,
 שֶׁתִּיחַד הָאָרֶץ הַזֶּה עִמָּהֶם וְלֹא תִפְרֹד
 מֵהֶם, וְאֵף הִיא תִקְרָא נְטִיעָה, נְטִיעָה
 שֶׁנִּטַּע הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי שְׁלֹא יִמְנַע
 מִמֶּנָּה אוֹתוֹ טוֹב שֵׁשׁ לָהּ עִם בְּעֵלָה מְנוּחָה
 בְּשְׂבִיעִית. וְלִכֵּן נִבְרָא אָדָם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי,
 וְהַזְדוּגָה עִמּוֹ בַּת זוּגוֹ לְהִתְעַנֵּג בְּשִׁבְתּוֹ,
 וְעָשׂוֹ הַזְדוּגָה צָדֵק עִם שְׁשִׁי לְתַת אוֹר
 לְהַר סִינַי הַזֶּה.

הָעוֹלָם, וְאָז הוּא (תהלים לה) כִּמֶּץ לִפְנֵי
 רוּחַ. וְרוּחַ הַזֶּה זֶה הַדְּרָגָה שֶׁל יַעֲקֹב,
 שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית מה) וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב,
 וּכְנָגְדוּ זוֹרָה. וְאוֹתוֹ הַמֶּץ נִתֵּן לְאֵשׁ
 לְמֵאֲכָל. טוּחֵן - כְּנָגְד דְּרָגַת מִשָּׁה. לֵשׁ -
 כְּנָגְד דְּרָגַת אֶהְרֵן. אוֹפָה - כְּנָגְד דְּרָגַת
 צְדִיק, וְנַעֲשֶׂה לָחֶם בִּידוֹ שֶׁל צְדִיק בְּאוֹתוֹ
 אוֹר שֵׁשׁ בְּצִיּוֹן. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים קלו)
 נָתַן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר. בַּתְּחִלָּה לְ"כָל",
 וְאַחַר כֵּךְ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא בָּשָׂר. וּמָה
 זֶה לָחֶם? זֶה הַקִּיּוּם.

וּבִשְׁנֵה הַשְּׂבִיעִית הַזֶּה לֹא עוֹשִׂים מְלֹאכָה,
 אֲלֵא אוֹכְלִים אוֹתוֹ לָחֶם שֶׁנִּתֵּן
 לָהֶם בְּשֵׁנָה הַשְּׁשִׁית, וְכָל הָעוֹלָמוֹת נֹחִים
 בְּחִדּוּהָ. וְכָל הָעֲנִיִּים וְהָעֲשִׁירִים, כָּלֵם שׁוֹיִם
 בְּמְקוֹם זֶה, שֶׁהָרִי כָּל הַתַּחְתּוֹנִים נִזְוָנִים
 מִשְׁנָה הַשְּׂבִיעִית הַזֶּה. וְאִם אָדָם עוֹשֶׂה
 סְחוּרָה בְּאוֹתָם פְּרוּת, הַמְּקוֹם הַזֶּה שֶׁל

קלו א על נהרות בבֵּל שֶׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן: ב על

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להעביר השנאה

על נהרות בבל וגו' (קלו, א): [שימוש תהלים לפרק קלז] טוב לאמרו להעביר שנאה.

— זוהר תהלים —

כִּי שְׁלֵא רְגִיל בְּצַעַר צַעְרוֹ הִרְבָּה חֲמוּר
 עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שֶׁם יִשְׁבְּנוּ וְגו' (קלו, א):
 [זוהר ח"ב פ'רשת שמות (ד' ב ע"ב)] אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִי שֶׁרְגִיל לְסִבַּל צַעַר, אֵף עַל
 גַּב שֶׁבֵּא לְפִי שְׁעָה צַעַר, סוֹבֵל מִשְׂאוֹ וְלֹא
 חוֹשֵׁשׁ. אֲבָל מִי שְׁלֵא רְגִיל בְּצַעַר, וְכָל יָמָיו
 הָיָה בְּתַפְנוּקִים וְעִדּוּנִים, וְכֹא לֹו צַעַר – זֶהוּ
 צַעַר שְׁלֵם, וְעַל זֶה צָרִיךְ לִבְכוּת.

צַעַר שֶׁל ה' עַל שְׁכִינְתּוֹ שֶׁהִלְכָה בְּגִלוּת
 עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שֶׁם יִשְׁבְּנוּ וְגו' (קלו, א): [זוהר
 במדבר פ'רשת פנחס (ד' ריג ע"ב)] רַבִּי יִיסָא
 פְּתַח, (תהלים קלז) עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שֶׁם יִשְׁבְּנוּ
 גַם בְּכִינוּ בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן. אֶת יְרוּשָׁלַיִם הָיָה
 צָרִיךְ לוֹ לְהִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אִם אֲשַׁכַּח
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי! מַה זֶה בְּזַכְרֵנוּ אֶת
 צִיּוֹן? לְאָדָם שֶׁהָיָה לוֹ הֵיכָל נִכְבָּד, נֶאֱדָה
 וְיָפָה, כְּאוֹ לְסִטִּים וְשָׂרְפוּ אוֹתוֹ. צַעְרוֹ שֶׁל
 מִי הוּא? לֹא שֶׁל בַּעַל הַהֵיכָל?! גַּם כָּאֵן
 הַשְּׁכִינָה שְׂרוּיָה בְּגִלוּת, צַעַר שֶׁל מִי הוּא?
 לֹא שֶׁל הַצַּדִּיק?! וְזֶה הוֹלֵךְ כְּפִי שֶׁבְּאֲרוּחַ,
 שֶׁכְּתוּב (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אָבֵד, אָבֵד מִמֶּשׁ.
 גַּם כָּאֵן בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן, בְּזַכְרֵנוּ אֶת אוֹתוֹ
 צַעַר שֶׁלֹו עַל זַוְגָתוֹ, צַעַר שֶׁלֹו הוּא.

יְחֻזְקָאֵל גִּילָה הַכֹּל בְּצוּוּיֹו שֶׁל הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא

עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שֶׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ
 בְּזַכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן (קלו, א): [זוהר ח"ב
 פ'רשת שמות (ד' ב:)] זוהר תורה] רַבִּי שְׁמַעוֹן
 פְּתַח, "הָיָה הָיָה דְבַר ה' אֵל יְחֻזְקָאֵל וְגו'"
 (יחזקאל א, ג), "הָיָה הָיָה" שְׁנֵי פַעְמִים לְמַה,
 וְעוֹד יֵשׁ לְשִׂאוֹל אִם יְחֻזְקָאֵל נְבִיא אִמַּת
 הִיָּה, מְדוּעַ גִּלָּה כָּל מַה שְׂרָאָה, מִי שֶׁהַמֶּלֶךְ
 מְכַנְּסוֹ בַּהֵיכָלוֹ הָאֵם יֵשׁ לוֹ לְגִלוּת הַסּוּדוֹת
 שְׂרָאָה שֵׁם, אֵלֹא וְדָאֵי יְחֻזְקָאֵל נְבִיא אִמַּת

הַשְּׁבֻטִים הָיוּ רְגִילִים אֲבָל לֹא עִם יִשְׂרָאֵל
 בְּגִלוּת בְּבֵל

כִּי יִשְׂרָאֵל, כְּשִׁירְדוּ לְמִצְרַיִם הָיוּ רְגִילִים
 בְּצַעַר, שֶׁהָרִי כָּל יְמֵי אוֹתוֹ אֲבִיָּהֵם
 הַצַּדִּיק הָיָה בְּצַעַר, וְלִכְּן סָבְלוּ אֶת הַגִּלוּת
 כְּרָאוּי. אֲבָל גִּלוּת בְּבֵל הִיא הִתְהַוְּתָה צַעַר
 שְׁלֵם, אוֹתוֹ הַצַּעַר שְׁעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים
 בְּכוּ עֲלִיו.

כֹּלָם בְּכוּ עַל גִּלוּת בְּבֵל

עֲלִיוֹנִים, שֶׁכְּתוּב (ישעיה לג) הֵן אֲרָאֵלֵם
 צַעְקוֹ חֲצָה וְגו'. תַּחְתּוֹנִים,
 שֶׁכְּתוּב (תהלים קלז) עַל נְהָרוֹת בְּבֵל שֶׁם
 יִשְׁבְּנוּ וְגו', וְכֹלָם בְּכוּ עַל גִּלוּת בְּבֵל. מַה
 הַטַּעַם? כִּי הָיוּ בְּתַפְנוּקֵי מְלָכִים, שֶׁכְּתוּב
 (איכה ד) בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים וְגו'.